SPECIALIȘTII DESPRE :

Campionatul național de schi-fond pentru copii

Întrecerile, după cum am mai relatat, au avut loc la Rișnov, pe pîrtia special amenajată din Valea Cetății. În cronica noastră de luni am subliniat reușita acestui campionat, partea spectaculară a desfășurării lui. Astăzi, vom da cuvîntul specialiștilor prezenți duminică la întreceri. Am ținut să le solicităm părerile, autorizate, în dorința de a puncta unele aspecte tehnice și organizatorice ale acestei prime ediții a campionatului național de schi-fond pentru copii.

COSTICA MIRICA, directorul liceului din Rișnov, membru al Consiliului județean pentru educație fizică și sport Brașov : *„A fost un concurs cum rar am văzut. M-au impresionat dîrzenia concurenților, felul cum rișnovenii și-au primit micii oaspeți. La inițiativa comitetului de părinți al liceului nostru, ca să dau un singur exemplu, fiecare competitor a primit în dar un „Rișnov" în miniatură, a simțit căldura dragostei oamenilor de aici. Desigur, ne-a părut rău că nu am avut și noi reprezentanți la aceste „naționale". Nădăjduim că vom fi prezenți la a doua ediție. Pînă atunci, poate, se va împlini și dorința noastră de a avea o asociație sportivă teritorială. În felul acesta, ne-am rezolva treburile mai eficient, orașul nostru — cu atîtea sute de schiori — neavînd în prezent decît o comisie formată din foști sportivi care, spre lauda lor, se străduiesc să țină aprinsă flacăra întrecerilor de schi.*

ION OLTEANU, antrenorul centrului de schi Fundata : *„Campionatul a corespuns din punct de vedere tehnic și organizatoric. Pîrtia a fost excelentă, iar disputa schiorilor foarte strînsă. Vreau să evidențiez corectitudinea arbitrajului și faptul că la această întrecere au fost mobilizați cei mai buni arbitri din județul Brașov. În legătură cu regulamentul competiției, am o propunere : echipele reprezentative (patru băieți și două fete) să fie compuse în viitor din șase băieți și patru fete. Adică, din 10 copii, în loc de șase. În felul acesta vom avea posibilitatea să aducem pe pîrtii mai mulți fondiști, pe raza unor județe desfășurîndu-și activitatea cîte 3—4 centre de schi ! Acum, o rugăminte : de trei ani nu găsim bocanci de fond, numere mici. Nici la Brașov și nici la București. Avem nevoie de numere între 34—38, dar în magazine nu sînt decît de la 40 în sus. Schiem, deci, cu bocanci vechi, foarte... reparați, sau — mă rog — cu bocanci nr. 40 în vîrful cărora punem ghemotoace mari cu cîlți".*

HERMINA UNGUREANU, maestră a sportului la ciclism, campioană la schi, antrenoarea reprezentativei fondiștilor din județul Sibiu : *„Numai la televizor, cînd am vizionat Jocurile Olimpice de la Grenoble, am văzut un concurs atît de frumos și atît de bine organizat : stegari, defilarea copiilor cu pancarte pe care erau scrise numele echipelor, fanfară, cocarde în piept etc. Concursul a fost la înălțime și din punct de vedere tehnic, majoritatea tinerilor sportivi dovedind o bună pregătire fizică. Lucrul esențial la fondiști. Au excelat la acest capitol schiorii suceveni și cei brașoveni."*

PROF. VASILE LAZĂRUȚ, președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport Brașov : *„Organizarea a fost excepțională și aș vrea să felicit cu acest prilej comisia locală de schi, în frunte cu neobositul ei președinte Constantin Vlădea. Am regretat lipsa de la start a unor județe cu tradiție în schi. De asemenea, absența unor specialiști și antrenori care, consider eu, aveau obligația profesională să vadă la lucru schimbul de mîine al schiorilor noștri fondiști".*

Schimbul de mîine, în schimb, n-a observat această absență. În ureșul aprigelor întreceri, micii fondiști au arătat că știu să alunece bine pe schiuri, că știu să se bată cu grăbitele secunde ale impasibilelor cronometre, că — am spune noi — știu să aștepte...

LUPTELE LIBERE ÎN ASCENSIUNE

Luptele libere nu sînt o invenție a secolului XX, cum ar fi mulți tentați să creadă, cunoscînd, din statistică, faptul că prima mare competiție oficială în această ramură de sport s-a desfășurat în 1904, la St. Louis, cu prilejul celei de-a III-a ediții a Jocurilor Olimpice.

Într-o formă sau alta, ca variante regionale ale luptelor „clasice" (greco-romane), „liberele" au existat cu mult mai înainte, cucerind prozeliți printr-o gamă mai largă de procedee pe care le îngăduie, prin caracterul lor spectacular, prin dinamismul lor.

Marii rafinați, conservatorii atleticii grele, nu le-au agreat, însă, pentru că în virtutea unei legi (poate nefirești), noul este deseori primit cu greutate, cu suspiciune, cu împotrivire. Prezente la mai multe Olimpiade, luptele libere și-au croit — totuși — drum. În 1937, s-au desfășurat primele campionate europene (la München), iar în 1951 (la Helsinki), au fost desemnați primii campioni mondiali ai acestei discipline.

Citva timp „liberele" au fost socotite doar o variantă a „greco-romanelor", mulți luptători practicîndu-le simultan, cum s-a întîmplat, de altfel, cu voleiul și baschetul, cu tenisul de cîmp și de masă, considerate și ele rude apropiate. Dar, o dată cu progresul și perfecționarea metodicii sportului, cu specializarea strictă, absolut indispensabilă obținerii marilor performanțe, a fost inevitabil să se producă despărțirea. Și chiar dacă sportivi ca **Dietrich** (R.D.G.), **francezul Robin sau vest-germanul Rost**, au excelat în amîndouă, disciplinele sînt astăzi **absolut distincte, singurul element care le apropie fiind faptul că au găsit adăpost sub acoperișul aceleiași federații.**

Popularitatea luptelor libere este foarte mare, concurînd serios „clasicele". Dovadă, la Ciudad de Mexico turneul J.O. a reunit un număr record de concurenți : 176 ! Cele mai populate : categoriile 63 și 70 kg cu 27 și, respectiv, 29 de competitori.

Participarea a fost foarte selectă, patrulaterele mexicane

MEXICO 68 COMENTARII OLIMPICE

reunind, fără excepție, elita acestei discipline. Printre concurenți s-au numărat PATRU învingători ai J.O. de la Tokio și TOȚI cîștigătorii ultimei ediții a campionatelor mondiale. Spre deosebire de turneul de lupte clasice, aici surprizele au fost o raritate, pronosticurile anterioare confirmîndu-se aproape în întregime. **Din cele 8 titluri olimpice puse în joc, 6 au revenit campionilor lumii.** Deci, doar două excepții : turcul M. Altay a reușit să-l detroneze pe francezul Robin, iar luptătorul nipon, Y. Netake, l-a întrecut pe marele maestru, sovieticul A. Aliev (cat. 57 kg), de trei ori campion mondial !

Un amănunt : categoriile mici au fost net dominate de sportivii japonezi, învingători la 52, 57 și 63 kg.

Surprinzător, **eșecul reprezentanților Bulgariei, excelent cotați în arena internațională.** Ei n-au reușit să plece cu nici o medalie de aur, deși aveau în lot doi campioni olimpici de la Tokio : E. Vilcev (70 kg) și P. Gardjev (87 kg).

★

În țara noastră, luptele libere sînt o disciplină de dată recentă (anul nașterii — 1955). Totuși, există o pleiadă de sportivi talentați, ceea ce a determinat participarea la Ciudad de Mexico.

Rezultatul final a fost satisfăcător, locul 8 pe națiuni, față de 17 (tot cu 4 concurenți) ocupat la Tokio.

Cea mai bună comportare, după cum a apreciat și antrenorul lotului, **Ion Crișnic**, a avut-o **PETRE COMAN** (cat. 63 kg), deși a ocupat doar locul V. După patru victorii, trei la puncte și una prin tuș, Coman a fost victima **unei grave erori de arbitraj în partida cu bulgarul Enio Todorov.** Pînă în ultimele secunde, rezultatul era egal. Apoi Todorov a întreprins o acțiune finalizată ÎN AFARA SPAȚIULUI DE LUPTĂ. Și, totuși, arbitrul polonez Lisz, a cotat-o... În meciul următor, cu japonezul Masaaki Kaneko, același arbitru n-a punctat o fixare a lui Coman și, astfel, sportivul nostru a pierdut partida și posibilitatea de a aspira la o medalie.

ȘTEFAN STÎNGU (cat. +97 kg) s-a clasat pe locul IV, confirmînd așteptările. El și-a îmbunătățit poziția față de cea ocupată la Tokio (locul VI).

FRANCISC BOLLA (cat. 87 kg), creditat cu o medalie la această Olimpiadă, luîndu-se în considerație rezultatele sale din ultimii ani, a debutat la Ciudad de Mexico cu un succes remarcabil, reușind să iasă învingător prin descalificarea dublului campion mondial Mansur Mehdizadeh (Iran). În următoarea confruntare, însă, cu Geza Hollosi (Ungaria), el a fost, la rîndul său, descalificat, împreună cu adversarul, ca urmare a unei grave erori a arbitrilor, grăbiți să dicteze verdictul, deși mai erau doar... 20 de secunde de luptă. Deprimat, Hollosi a abandonat competiția, iar Bolla, cu 4 puncte penalizare, nu avea nimic de făcut decît să riște totul în întîlnirea cu Prodan Gardjev (Bulgaria), campionul olimpic de la Tokio. În minutul 7 riscul l-a costat, Bolla a pierdut prin tuș și a fost eliminat.

Inconstantă și neconcludentă a fost evoluția lui NICOLAE CRISTEA, în care se puseseră mari speranțe. El a fost eliminat după două tururi. O comportare căreia nu i se pot găsi nici un fel de justificări.

Au mai concurat **Gh. Stoiciu** (cat. 52 kg), **I. Enache** (70 kg) și **N. Neguț** (97 kg). Toți trei fiind, însă, specialiști de „greco-romane", participarea lor a avut doar un caracter de antrenament, de aclimatizare cu atmosfera marilor concursuri.

★

În concluzie, deși în ascensiune, luptătorii de la „libere" mai au în față un drum greu, de căutări și de muncă, pînă cînd vor reuși să se ridice la nivelul colegilor lor de la „greco-romane".

Valeriu CHIOSE
Costin CHIRIAC

TELEcronica

ROMANTICII ȘI MÎȚELE

Habar n-aveam că ținînd, ani de zile, cu Belousova - Protopopov, eram romantic. Habar n-aveam că aceste două ființe, descinse din vis, duceau patinajul artistic la stagnare, închizîndu-i orizonturile. Eu ziceam, privindu-i de ani de zile cum plutesc, că așa ar trebui să venim — cînd vom fi aburi — în fața judecății de apoi. Erau singurii oameni din lume care făceau din gheață — un nor de poveste. Erau singurii (sau primii) care aduceau sportul într-o stare de vrajă, de abur, de grație. Nimeni nu avea liniștea lor în plutire. Poate doar Ceaslavska sau cîțiva săritori cu schiurile la trîmbulină să-mi mai fi murmurat, pe un teren de sport — terenurile lipsite, zice-se, de orice filozofie — acel gînd profund, poate cel mai profund, azi, că oamenii s-au plictisit și sînt dezgustați de agresiuni, manevre militare, minciuni și crime. Habar n-aveam, însă, că din punctul de vedere al tehnicii sportive, tot ce puneam eu pe seama lor, era „literatură". Firește că sînt obișnuit cu aceste „contre" ale realității tehnice la adresa basmelor din capul meu. Dar nu-mi închipuiam că din optica specialistului, înfrîngerea cuplului Belousova - Protopopov n-ar trebui să mă întristeze, ci să mă bucure — așa cum îi declara lui Radu Voia un antrenor german, mulțumit că prin victoria lui Rodnina - Ulanov patinajul artistic capătă perspective atletice măreți. Nu știam că Rodnina - Ulanov — reprezintă progresul, iar Belousova - Protopopov — conservatorismul în patinaj.

Bine, sînt dispus să cred specialiștii — dar atunci se ridică următoarea problemă, nu fundamentală, firește, nu copleșitoare, totuși, o problemă pămîntească : de ce nu am știut cum stăm cu progresul și cu conservatorismul în această disciplină sportivă care, de ani de zile, ne încîntă telesfîrșitul de iarnă ? Patinajul artistic e unul din sporturile cu un telepublic mult mai larg decît al nostru, cel al microbiștilor de telesport. Vineri seara, în jurul orei 9, am văzut, cu ochii mei, familii fugind cu picnicul în sacoșă, să prindă dansurile la televizorul cumnaților. Orașul era pustiu, ca sîmbătă seara, la Templar. Se alerga ca la un spectacol dar, în esență, nimeni nu pricepea ce se petrece exact, regulamentar, acolo. Nu bag mîna în foc pentru alții, dar în ce mă privește, jur că după atîția ani de europene, mondiale și olimpiade — n-aș putea să explic unui copil care e diferența convingătoare între proba de dansuri și cea a perechilor, cum se arbitrează, ce se cere la una, la cealaltă, de ce Nepela e mai bun ca Pera, ețetera. Tuturor ne place — dar ne uităm ca mîța în calendar. Ne încredințăm ochiului și, din cînd în cînd — sau tot timpul — blestemăm arbitrii. Sport cu reguli imperceptibile, firești, dar televiziunea n-ar trebui să ne facă să înțelegem cîte ceva din imperceptibil ? Apreciez foarte mult sinceritatea cu care Diamantopol ne-a mărturisit că „nici el nu e specialist..." Totuși, dascălul nostru într-un patinaj artistic el ne e, de ani de zile, și oricîte ar fi de spus, realitatea lui — lipsită de rigoare și precizie, excesivă uneori — mie, unuia, îmi rămîne simpatică. Diamantopol e, la urma urmei, spontan, fără fițuici, fără încruntări, trăgînd puțin spre șueta la „botul calului", și nu văd de ce — în actuala fază de dezvoltare — să blamez aspru acest „stil" ; îi pot cere, însă, mai multă exactitate, mai multă atenție pentru ignoranții care încă mai sîntem, o rezistență mai fermă la plăcerile diletantismului și ale „cîntatului după ureche", care aduc sportului atîtea neplăceri ?... Nu-i pretind să ne facă doctori sau arbitri în arta patinei, dar să-mi dea o bază, cît de cît „științifică", în problemele realismului și romantismului pe gheață, o competență în clipa cînd arbitrii mă fac să sar în tavan, de furie.

BELPHEGOR

— ...Și totuși, fotbalul rămîne fotbal ! ! ! Cînd vezi venind spre tine balonul rotund...

Desen de **MAȚTY**

Întrecerile tinerilor arcași

De curînd, în cadrul Grupului școlar Construcții montaj București care cuprinde 3750 de elevi și eleve a avut loc un concurs de tir cu arcul în sală. Competiția s-a bucurat de o bună organizare și s-a încheiat cu rezultate excelente : *fete* (15 m, 12 serii a cîte trei săgeți fiecare) : 1. *Paulina Toma* (clasa a II-a C 6) 257 p, 2. Dița Bucșe (cl. I M 1) 254 p, 3. Ioana Simion (cl. II C 6) 243 p, 4. Ortansa Tănase (cl. II C 6) 240 p, 5. Niculina Umbră (cl. II C 6) 239 p, 6. Fila Preda (cl. II C 6) 238 p ; *băieți* (15 m, 12 serii a cîte trei săgeți fiecare) : 1. *C. Calotă* (cl. III M) 283 p, 2. N. Dincă (cl. III M) 280 p, 3. Gh. Dragomir (cl. I G) 279 p, 4. P. Bucur (cl. III M) 272 p, 5. Șt. Haralambie (cl. III M) 262 p, 6. A. Găman (cl. I O) 256 p.

Întrecerile s-au disputat în prezența a numeroși spectatori, cuvîntul de deschidere fiind rostit de tov. director adjunct, ing. Ion Rîmbu. De asemenea, trebuie menționat faptul că la această școală a fost înființată prima secție de tir cu arcul din țară, secție afiliată la federația română de tir. Activitatea tinerilor arcași beneficiază de un sprijin permanent din partea conducerii școlii (director tov. ing. Costin Pelinescu) și a asociației sportive (președinte : Gh. Ștefănescu).

prof. Vladimir PERCEAC

Urmează ultimul turneu ! Ce așteptăm de la el ?

Seria de trei turnee hivernale, cuprinse anul acesta, pentru prima oară în desfășurarea campionatului național masculin de handbal, se va încheia la sfîrșitul acestei săptămîni, în sala sporturilor din Cluj. Acolo unde a avut loc primul dintre aceste turnee, fiecare compus din trei etape de campionat, vom fi — începînd de vineri — martorii celor mai importante partide ale întrecerii pentru titlu, în fruntea cărora se situează, în mod cert, întîlnirea dintre Steaua și Dinamo București, programată duminică dimineața, la ora 11.

Se presupune, deci, că interesul pentru jocurile de vineri, simbătă și, mai ales, duminică va fi neobișnuit. O astfel de presupunere nu poate fi considerată de loc exagerată. Și tocmai pentru acest motiv, este de dorit ca măsurile privind asigurarea unor cît mai bune condițiuni de desfășurare a partidelor să fie, la ora actuală, fapte concrete. Ne referim, în primul rînd, la selecționarea corpului de arbitri ce va funcționa la acest turneu. Spunem acest lucru, gîndindu-ne la calitatea slabă a arbitrajelor de la turneul anterior, disputat în sala Floreasca. Apoi, sperăm că, de această dată, publicul clujean își va exprima satisfacțiile sau necazurile cît mai corect, fără a încerca să influențeze rezultatele finale prin presiuni asupra arbitrilor. Cît privește echipele, de la ele așteptăm mai mult. Și sperăm că așteptările nu vor fi zadarnice.

ȘAH pentru TOȚI

PRIMII CAMPIONI AI ȘAHULUI MODERN :

Leonardo și Paolo Boi

Spre sfîrșitul secolului al XIV-lea, șatrandjul musulman se răspîndise în toată Europa și era jucat, cu mici variațiuni locale, după regulile cunoscute încă pe vremea lui Harun-al-Rașid. Dar vîntul proaspăt al Renașterii nu putea să nu cuprindă în elanul său înnoitor și bătrînul joc, dîndu-i o nouă tinerețe. Nu se știe cînd și cum anume s-au produs schimbările, dar spre sfîrșitul secolului al XV-lea (pe la 1490) s-a născut un joc nou, mult mai dinamic și mai interesant decît șatrandjul. Esența modificărilor a constat în creșterea forței damei și a nebunului, care au devenit piese puternice, cu rază mare de acțiune ; ca o consecință directă, transformarea pionului în damă, în momentul cînd atingea linia a 8-a, a devenit cu mult mai importantă, avînd un efect decisiv pentru desfășurarea partidei.

Datorită acestor schimbări, tempoul de desfășurare al partidei s-a modificat. Au devenit posibile atacuri directe la rege încă de la primele mutări, ceea ce a determinat un studiu atent al începuturilor de partidă. Într-o perioadă relativ scurtă au apărut în Italia și Spania (țările unde s-a răspîndit la început noul joc) o serie de cărți care explicau regulile modificate ale așa numitului „schacchi de la donna" (cum era numit în Italia), „Axedrez de la dama" (în Spania) sau „Eschés de la dame enragée" (Franța). Dintre ele cea mai mare răspîndire au avut manualul spaniol al lui Lucena („Repeticion de Amores e Arte de Axedrez" (1497) și cel în limba italiană al lui Damiano („Questo libro e da imparare giocare a schacch", 1512).

Paralel cu apariția acestor cărți, apar și primii campioni ai șahului modern : în Spania preotul Ruy Lopez din Estramadura și Alfonso Ceron din Granada, iar în Italia Leonardo da Cutri și siracuzanul Paolo Boi. Între acești patru matadori ai timpului s-a desfășurat o luptă ambițioasă. La început, în cursul unei vizite la Roma, Ruy Lopez i-a învins pe toți jucătorii italieni, inclusiv pe Leonardo, pe care l-a luat și în rîs, denumindu-l „școlar". Triumful spaniolului a fost mare, dar n-a durat mult. Ros de ambiție, Leonardo a plecat la Neapole unde exista o cunoscută „Academie" de șah. Acolo el a studiat toate partidele jucate cu Lopez, pe care și le amintea foarte bine și după doi ani a ajuns să-și învingă toți adversarii. Ultimul examen l-a dat cu Paolo Boi, venit special ca să joace cu el. După trei zile de joc cei doi campioni au terminat la egalitate și, încrezător în forțele sale, Leonardo s-a îndreptat spre Madrid.

Curînd după sosirea sa, faima lui Leonardo s-a răspîndit în capitala Spaniei. Regele Filip II, căruia îi plăcea foarte mult să asiste la partide de șah, a cerut ca Leonardo să joace cu protejatul său, Ruy Lopez, în prezența sa. Și astfel, mult așteptata revanșă a avut loc în 1574, la Escurial, în fața prea puternicului monarh, în imperiul căruia „soarele nu apunea niciodată". Leonardo, după cum relatează elevul său Alessandro Salvio (în al său „Trattato dell inventione et arte liberale del gioco di Schacch", Napoli 1604), și-a permis să piardă mai întîi două partide (meciul trebuia să se joace pînă la 3 victorii) după care a cîștigat pe celelalte trei într-un mod strălucit. Vilva stîrnită de acest „meci" a determinat pe pictorul L. Mussini să imortalizeze scena finală într-un tablou bine cunoscut.

După ce l-a învins pe Ruy Lopez, Leonardo a cîștigat și la Alfonso Ceron și, în cele din urmă, la Paolo Boi, care venise special la Madrid pentru a-l întîlni. Astfel, Leonardo și-a demonstrat superioritatea asupra celor mai buni jucători ai timpului, obținînd de la regele Filip II, pe lîngă un „premiu" de 1 000 scuzi de aur și scutirea orășelului său natal, Cutri, de impozite pe timp de 20 de ani.

Rivalul lui Leonardo, Paolo Boi, a ajuns și el mai tîrziu, în favoarea regelui Spaniei și a faimosului Don Juan de Austria, învingătorul de la Lepanto. Acesta din urmă a organizat prima partidă de șah cu figuri vii cunoscută în istoria șahului, pe o tablă uriașă de marmură albă și neagră, care ocupa una din sălile palatului său, soldații îmbrăcați în costume adecvate jucînd rolul diferitelor piese...

După cum se vede, era o epocă de strălucire a noului joc. În scurtă vreme șatrandjul a încetat să mai fie jucat în Europa, noile reguli răspîndindu-se cu repeziciune, mai ales datorită tipăririi a numeroase cărți. O dată cu secolul al XVII-lea șahul modern s-a impus definitiv cunoscînd o popularitate din ce în ce mai mare care se menține pînă în zilele noastre.

În 5 minute !

Una dintre cele mai cunoscute teme ale problemelor cu mat în 2 mutări este așa numita fugă „în stea" a regelui negru. Examinînd poziția din diagramă (O problemă a lui W. Hagemann, din 1956) veți constata că regele negru are posibilitatea de a muta pe patru cîmpuri așezate în formă de stea : a4, a6, c4, c6.

Albul începe și dă mat în 2 mutări

(Controlul poziției : Alb: Re2, Dh6, Nd8, Ca6, Pp.c6, e6. Negru. Rb5).

Atragem atenția dezlegătorilor că prin cheie (prima mutare) albul nu trebuie să ia regelui negru nici una din posibilitățile de fugă existente în poziția inițială.

SOLUȚIA : Prin 1.Dh6—d2 ! albul pregătește cîte un mat pentru fiecare fugă a regelui negru. Deci : 1...Re4 2.Dh4 mat ; 1...Re6 2.De3 mat ; 1...Rc6 2.Dd7 mat ; 1... Rc4 2.Dd3 mat.

Rubrică redactată de **Sergiu SAMARIAN**

O VERIFICARE UTILĂ

Competiția de la Constanța a avut darul de a arăta, destul de clar, gradul de pregătire a unora dintre boxeri, care vizează, de pe acum, tricoul național și... campionatele europene. Întrecerea a fost aprigă. La ea au participat pugiliștii din lotul reprezentativ de tineret, precum și o serie de sportivi bine pregătiți de la mai multe cluburi, care au dorit să arate că sînt gata să asalteze pozițiile fruntașe. Este suficient să amintim că la categoria semimuscă au fost prezenți trei oameni din lot : campionul național P. Ganea, M. Lumezeanu și V. Ivan, dar locul I a fost ocupat de inimosul reprezentant al clubului Farul, Mihai Aurel, care în urma acestui succes a fost selecționat în lot.

La categoria muscă, participare „săracă", elementul deosebit constituindu-l eliminarea din competiție a dinamovistului Pascale Iuga de către Traian Cerchia (Portul Constanța). Cei patru „cocoși" au avut în Pavel Nedelcea adversarul nr. 1. Reșițeanul a arătat că este pus pe fapte mari. Atît în meciul cu elevul antrenorului Vasile Tiță, Ion Petre, cît și în finală cu Aurel Dumitrescu (Progresul București), Nedelcea a de-

monstrat o pregătire fizică bună, un box tehnic și variat, fapt ce a determinat pe organizatori să-i acorde premiul pentru cel mai tehnic boxer al turneului. Aurel Dumitrescu, pregătit de Lucian Popescu a dovedit că este capabil de lucruri deosebite. Deci, atenție, încă un „cocoș" de valoare !

La semiușoară, Paul Dobrescu (învins de arbitri la Constanța), rămîne indiscutabil un mare talent și, antrenat cu aceeași atenție, el poate deveni un candidat serios la investitura pentru europene. Gh. Ene a boxat în primul meci foarte bine. A lovit mult și variat, s-a deplasat și a eschivat excelent, încîntînd asistența prin comportarea sa. În finală, însă (supraestimîndu-și posibilitățile), el nu a mai avut aceeași evoluție, părîndu-ni-se chiar obosit. De ce ?

La mijlocie mică, Ion Győrfi s-a dovedit un autentic talent. Bine clădit, cu o bună clarviziune în ring, el a folosit o gamă variată de procedee tehnice, anunțîndu-se un candidat serios la titularizare. Mijlociul Al. Năstac a făcut două meciuri bune. În primul șira întrecut colegul de club (Tudor Ivan) după o partidă dinamică, în care s-au schimbat lovituri foarte dure. În finala cu dinamovistul brașovean Ion Petrea, el a avut inițiativa aproape tot meciul, dar o neatenție, în final, l-a adus în situația de a pierde prin K.O. Greul Ion Alexe, deși a pierdut meciul cu Anghel Iancu, rămîne, totuși, omul nr. 1 al categoriei.

În concluzie, putem spune că evoluția boxerilor la „Criteriul tineretului" a fost bună, că unii sportivi sînt bine pregătiți și pot aspira la un loc în prima reprezentativă (Nedelcea, Dobrescu, Ene, Győrfi, Năstac).

Arbitrajele prestate la această întrecere au fost bune. O singură decizie greșită, nu poate influența aprecierea generală. La sfîrșitul competiției, organizatorii : Federația română de box și Consiliul județean EFS Constanța au premiat pe antrenorii Nicolae Buză (Farul), Mihai Cerchez (Dinamo Brașov) și Marcu Spakov (Steaua) pentru buna pregătire asigurată elevilor lor.

Paul IOVAN

MIC LEXICON ȘAHIST

EUWE Machgielis (Max) (n. 20 mai 1901) — După Steinitz, Lasker, Capablanca și Alehin, Euwe a fost al cincilea campion al lumii, în urma meciului cîștigat la Alehin în 1935. Deși a purtat titlul numai 2 ani (1935—37), fiind învins în meciul revanșă, Euwe a rămas unul dintre cei mai remarcabili jucători contemporani. El a exercitat o mare influență asupra dezvoltării teoriei șahului datorită numeroaselor lucrări pe care le-a scris. Cele mai cunoscute sînt cele trei serii de cîte 12 volume asupra deschiderilor, jocului de mijloc și finalelor. În cursul lungii sale cariere șahiste, Euwe a înregistrat numeroase succese în turnee, dintre care citîm : locul I la Hastings 1923—24, Wiesbaden 1925, Hastings 1930—31 (înaintea lui Capablanca), Hastings 1934—35 (I—III), Amsterdam 1936 și 1939, Bornemouth 1939, Budapesta 1940, Londra 1946, locul II la Berna 1932, Zürich 1934 (în ambele, după Alehin), Zandvoort 1936, Groningen 1946 (după Botvinnik). Euwe a susținut și numeroase meciuri : 3 cu Alehin (1927, 1935 și 1937) din care 2 pierdute și unul cîștigat ; 3 cu Bogoliubov (2 pierdute în 1928 și unul cîștigat în 1941) ; a cîștigat de două ori la Colle (în 1924 și 1928) și de două ori la Landau (1931 și 1934). A terminat la egalitate cu Maroczy (1921) și cu Flohr (1932) și a pierdut la Keres (1940). Euwe este de profesiune matematician și actualmente este directorul unui centru de cercetări cibernetice în Olanda.

EVANS Davis (1790—1872) Căpitan de marină și pasionat amator de șah, Evans a fost unul dintre cei mai buni jucători din Londra pe la 1820—1840. Numele său este binecunoscut în teoria șahului datorită gambitului pe care l-a inventat în Partida Italiană și care-i poartă numele.

EVANS (Gambitul). După mutările clasice ale Partidei Italiene : 1.e4 e5 2.Cf3 Cc6 3.Nc4 Nc5, căpitanul Evans (vezi mai sus) a propus sacrificiul de pion *4.b4* (în 1824) care duce la un joc plin de posibilități combinative. Acest gambit a fost mult jucat în meciurile dintre Labourdonnais și Mac Donnel, iar mai tîrziu a fost mult analizat și jucat de către majoritatea maeștrilor din a doua jumătate a sec. XIX și în special de către Cigorin.

Posibilitățile noului gambit sînt ilustrate de următoarea partidă cîștigată chiar de Evans la Mac Donnel, în 1826. *1.e4 e5 2.Cf3 Cc6 3.Nc4 Nc5 4.0—0 d6 5.b4* (În această partidă gambitul este oferit cu o mutare mai tîrziu, dar aceasta nu prezintă importanță) *5...N:b4 6.c3 Na5 7.d4 Ng4 ?* (Mai tîrziu s-a stabilit că cel mai bine este Nb6) *8.Db3 Dd7 9.Cg5 Cd8 10.d:e5 d:e5 11.Na3 Ch6 12.f3 Nb6+ 13.Rh1 Nh5 14.Tfd1 Dc8 15.T:d8+ !* (O combinație frumoasă) *15...D:d8 16.C:f7 ! Dh4* (La 16...N:f7 urmează 17.N:f7+ C:f7 18.De6+ De7 19.D:e7 mat. iar la 16...C:f7 17.Nb5+ c6 18. De6+ De7 19.D:e7 mat) *17.Db5+ c6 18.D:e5+ Rd7 19.De6+ Rc7 20.Nd6* mat.

De remarcat că Evans n-a fost un inovator numai în domeniul șahului, ci s-a distins și în profesiunea lui, inventînd un sistem original de semnalizare marină, pentru care a fost decorat de guvernele englez și rus.